

Umberto Eco: «El progrés només es dóna quan entenem la història com quelcom lineal»

quaderndelesidees.press/umberto-eco-el-progres-nomes-es-dona-quan-entenem-la-historia-com-quelcom-lineal/

January 9, 2014

Gemma Cascón

Carles Bartolomé Ibars ha voltat pels museus i pinacoteques d'Europa des de ben petit. No és d'estranyar, doncs, que la seva pintura sigui una proposta amb els recursos que hi ha descobert. Els conceptes clàssics de dibuix, llum, color són els que treballa en les seves obres a fi d'oferir-nos una mirada que ens emocioni, que es detingui i gaudeixi. En un món de pantalles on les imatges es consumeixen a tota velocitat, la seva pintura ofereix l'oportunitat de sentir uns plaers nous que a la vegada són antics en ser pensada per a la mirada detinguda. Vagant pel quadre, sempre es pot mirar més, sempre es descobreix quelcom de nou. Nivells que se superposen, lectures narratives que les figures humanes fan inevitables, s'integren amb nocions purament plàstiques de composició. Cerca tots els recursos, el llenguatge del cos, que es pot transmetre a través de postures i gestos però també a través de la forma com estigui pintat, el valor de les pures taques de color. Per a aquesta construcció és per a la que Bartolomé Ibars beu de les fonts clàssiques, hi troba una font inesgotable. No obstant això, la seva proposta no és una repetició acadèmica, sinó que es manté viva a través de l'observació i del treball del natural del món que envolta l'artista.

Així doncs, aquesta interpretació museística no té un valor per se, sinó en tant que enriqueix les formes de mirar la realitat, i així l'ha desenvolupat a través de llargues estades al Musée du Louvre el 2000 o a la Galleria degli Uffizi el 2007. La trajectòria de Bartolomé Ibars en l'àmbit europeu és extensa, amb projectes a diversos museus i institucions, com ara la Universitat de Cambridge, el British Museum o el Museu Arqueològic de Nàpols, així com el seu currículum expositiu a l'Estat espanyol i la llista de les beques rebudes, que li han permès obrir-se camí entre els artistes contemporanis que treballen la pintura des d'una vessant més clàssica i tradicional, allunyant-se de les tendències més imperants en la contemporaneïtat.

És la seva una posició clarament ubicada en la postmodernitat, des d'on se sosté que qualsevol estil ha d'existir independentment del moviment que es dona al present i que se n'ha de desconstruir la seva influència, desacomplexant-nos del que se suposa que és el que s'ha de fer actualment. La llibertat que permet a l'artista transitar per qualsevol època de la història de l'art i treballar amb qualsevol moviment artístic, donant significat a les experiències i reflectint un context, com el que defensa Foucault a les seves teories del pluralisme, que deixa enrere els rols disciplinats i normalitzadors imposats per les institucions a principis del segle XIX.

En aquesta exposició presenta Hippiè Cinquecento, una obra de gran format amb el tema clàssic de les figures en el paisatge com a interpretació de l'obra de la col·lecció de la Fundació Antiga Caixa de Sabadell.

Si t'ha agradat aquest article i vols rebre informació dels pròxims que publiquem, envia'ns el teu nom i el teu correu electrònic.

He llegit i acceptat les condicions establertes en l'[avís legal i política de privacitat](#).

Alba Vilamala

